

Arrest

nr. 111 167 van 2 oktober 2013
in de zaak RvV / X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2013 om 17.55 uur heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 26 september 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 september 2013 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient een eerste asielaanvraag in op 9 november 2009. Deze asielaanvraag resulteert in het arrest 66 036 van 1 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die

de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Op 18 september 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

De verzoekende partij dient een tweede maal een asielaanvraag in. Bij arrest gekend onder nummer 85 301 van 27 juli 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt geweigerd aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 25 augustus 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 9 oktober 2012 wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris betreffende de derde asielaanvraag een beslissing tot weigering tot inoverwegingname genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 september 2013 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. De reden luidt

“Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: A.(...),

voornaam: W.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Jamalagha

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

- ☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

- ☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18/09/2011, 25/08/2012 en op 11/10/2012

De 3° asielaanvraag, ingediend op 09/10/2012 werd bij beslissing van 11/10/2012 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quater werd hem betekend op 11/10/2012

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 03/11/2009 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 04/05/2011. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 04/05/2011. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep definitief verworpen op 01/09/2011. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 18/09/2011, geldig 7 dagen.

Op 20/09/2011 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 28/03/2012. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 28/03/2012. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep definitief verworpen op 27/07/2012. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 25/08/2012, geldig 30 dagen.

Op 09/10/2012 heeft betrokkene een derde asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 11/10/2012. Deze beslissing (13 quater) werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen aan betrokkene betekend.

Betrokkene diende op 24/01/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis aangevuld op 01/02/2013 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 26/06/2013 door de Stad Antwerpen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op 26 september 2013 wordt aan verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een inreisverbod ter kennis gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De reden luidt:

"(...)

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: A(...),

voornaam: W(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Jamalagha

nationaliteit: Afghanistan

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.09.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod. (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 18/09/2011, 25/08/2012 en op 11/10/2012 (...)."

2. Over de exceptie opgeworpen in de nota met opmerkingen

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van het gebrek aan belang voor wat het gegeven bevel betreft in toepassing van artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) omdat zij ten deze slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt. Zij wijst erop dat de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing over een gebonden bevoegdheid zal beschikken waardoor een nieuw bevel aan de verzoekende partij zal ter kennis worden gebracht en dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is. Zij meent aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering.

2.2. Er wordt opgemerkt dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) ondanks haar gebonden bevoegdheid.

2.3. Gelet op de middelen vergt de exceptie derhalve een onderzoek van de middelen.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door

een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat bepaalt dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, hij de schorsing van deze beslissing kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 kan verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. *In casu* voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3, 6, 7, 8 en 10 EVRM.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM zich enkel richt tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. In dat kader verwijt de verzoekende partij de bestreden beslissing dat er geen rekening wordt gehouden met de “*specifieke omstandigheden*” eigen aan de verzoekende partij en dat “*Het feit dat aan verzoekende partij verboden wordt om gedurende drie lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem is onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).*”

Dergelijk vaag en algemeen betoog waarbij nagelaten wordt de “*specifieke omstandigheden*” eigen aan de verzoekende partij, uiteen te zetten volstaat hoegenaamd niet om een schending van artikel 8 EVRM te kunnen vaststellen. Verzoekende partij laat na *in concreto* uit een te zetten waarom haar privéleven, hetzij haar gezinsleven, voor zover dit al voorhanden is, beschermingswaardig zijn in de zin van artikel 8 EVRM. Er wordt opgemerkt dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen

van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Ook de verwijzing naar het arrest 104 767 van 31 mei 2013 baat niet. In deze zaak diende de Raad te oordelen over een partij die een relatie had met een partner die in het Rijk verbleef, wat *in casu* niet wordt aangehaald door de verzoekende partij.

4.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat zij gevaar loopt in Afghanistan en dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de schrijnende situatie in Afghanistan en de actuele veiligheidssituatie niet voldoende onderzocht heeft. Zij wijst erop dat de actuele veiligheidstoestand heel onzeker is. Zij verwijst naar rechtspraak van het EHRM en wijst op de volatiele Afghaanse situatie. Zij stelt onder meer:

“Verzoeker meent echter dat Afghanistan toch voldoende onveilig is om in aanmerking te komen voor een status van subsidiaire bescherming op basis van het gevaar dat verzoeker er loopt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De situatie in Afghanistan is, zoals de tegenpartij ook weet heel volatiel.

Zo leest men op de website van de van de Buitenlandse zaken van Frankrijk het volgende:

“(…)De plus, la saison des combats 2013, qui a véritablement commencé en mai, est d'une virulence toute particulière, tant à Kaboul qu'en province. La menace reste notamment élevée Kaboul où 5 attentats graves ont eu lieu en un mois, entre fin mai et fin juin (contre un bureau de l'OIM, sur la zone aéroportuaire, près de la Cour Suprême, contre une personnalité politique locale et sur le rond-point Ariana, en pleine zone verte, où sont situées la présidence et une implantation de la CIA). »

Na raadpleging van het ANSO rapport van het eerste kwartaal 2013 blijkt dat er een stijging op te merken is van de activiteit van de Armed Opposition Groups sinds december 2011. (zie p.9 van het ANSO rapport, stuk 4)

Op p.1 0 van dit rapport staat de provincie Kaboel geregistreerd tussen de provincies waar er een bovengemiddelde groei is van het aantal incidenten.

Op p.1 1 ten slotte is er sprake van een 'verslechterende' veiligheidssituatie voor de provincie Kaboel.

*Verzoeker wenst Uw aandacht te vestigen op deze **verslechterende veiligheidssituatie: In Kaboel stellen** we een stijging vast van het aantal geregistreerde militaire aanvallen.*

Met name van 2 in 2012 naar reeds 12 voor de eerste helft van 2013 in Kaboel (stuk 4).

Verzoeker verwijst ook naar de nieuwe Eligibility guidelines van het UNHCR. (stuk) naar aanleiding van deze Guidelines werden alle Afghaanse dossiers door het CGVS bevroren (zie contactvergadering BCHV).

Uit dit rapport van het UNHCR blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan het laatste jaar sterk verergerd is. Men schat in dat dit wellicht nog veel erger gaat worden nu in 2014 de internationale troepen zullen wegtrekken.

Zelfs vluchtelingenwerk Vlaanderen vraagt om een moratorium op uitwijzingen naar Afghanistan.

Verzoeker verwijst naar een recent arrest van Uw Raad van 30 juli 2013, waarbij het bevel van een Afghaanse man bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst met volgende motivering:

(...)

Gezien deze alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder in Kaboel waar verzoeker zou aankomen ingeval van een gedwongen verwijdering, had de tegenpartij duidelijk moeten onderzoeken welke de actuele veiligheidssituatie is gezien de risico's in hoofde van verzoeker voor zijn leven.

De bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met artikel 2 en 3 EVRM.”

Voorts betoogt verzoekende partij dat het ook in Kaboel nog steeds niet veilig is.

4.3.2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij nog werd onderzocht door de Raad in haar arrest 85 301 van 27 juli 2012. De Raad oordeelde betreffende de situatie in het herkomstland van de verzoekende partij *in concreto*:

“(...)De Raad stelt vast dat deze elementen niet van die aard zijn dat het de door verzoeker verklaarde vervolgingsfeiten kan ondersteunen. Dit wegens ongeloofwaardige en vage verklaringen, blote beweringen, en een gebrek aan bewijswaarde van de brieven van het ziekenhuis, die van de Afghaanse autoriteiten en van het krantenartikel. Het webartikel bevat louter algemene informatie over de situatie in Afghanistan zonder dat dit artikel zijn specifiek probleem behandelt of aantoonst dat er voor burgers in het district Kohistan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij dat de desbetreffende vaststellingen afdoende weerlegt. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (CEDOCA, SRB Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan, augustus 2010, updated oktober 2011) blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, de provincie Kapisa, district Kohistan, geen reëel risico op ernstige schade heerst wegens willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De rapporten waarnaar verzoeker verwijst dateren van januari 2010 en april 2008 en zijn aldus niet bij machte om bovenstaande vaststelling te weerleggen. Bijgevolg vermogen deze nieuwe elementen noch een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op ernstige schade aan te tonen die zich na het vellen van 's Raads arrest nr. 66 036 van 1 september 2011 zou hebben voorgedaan.(...)”.

In het arrest 66 036 van 1 september 2011 van de Raad wordt er geoordeeld, nadat is vastgesteld dat de verzoekende partij afkomstig is uit het *“district Kohistan in de provincie Kapisa”*

“3.9. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus dient, gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, district Kohistan te worden beoordeeld. De Raad stelt vast dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing “Afghanistan - Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjir, Logar, Kapisa, Bamiyan, Daykundi en Kabul” van 27 augustus 2010, laatst geüpdate op 20 januari 2011) blijkt dat ANSO van januari tot augustus 2010 aangaf dat de veiligheidsincidenten gerelateerd aan de “insurgency” hoofdzakelijk in de oostelijke districten van de provincie plaatsvonden. In de westelijke districten, Koh-e Band, Kohistan Hese Awal, Kohistan Hese Duwum en Mahmud Raqi (met de provinciehoofdstad) werden slechts occasioneel incidenten gemeld. Ze bleven relatief rustig. In deze districten was er wel sprake van spanningen onder de lokale bevolkingsgroepen (p. 19). Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in het district Kohistan, provincie Kapisa voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekers stellingen met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa en de rapporten waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, welke niet als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, zijn immers niet in strijd met de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt. De Raad benadrukt te dezen dat ingevolge artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Waar verzoeker aanhaalt dat veel vluchtelingen uit Kapisa wegvluchten naar Kabul, blijkt dit inderdaad tevens uit hoger aangehaald Subject Related Briefing. Er dient evenwel te worden benadrukt dat de incidenten welke deze vluchtelingenstroom naar de randen van de stad Kabul veroorzaakten, plaatsvonden in de districten in het oosten van de provincie, in het bijzonder Tagab, Nijrab en Alasay (p.19) en dus niet in het district Kohistan, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn. Dienvolgens dient, in het licht van de recente informatie over het district Kohistan, provincie Kapisa, te worden besloten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.”

Uit voormelde arresten blijkt dat, na grondig onderzoek en rekening houdend met de op dat ogenblik beschikbare informatie de verzoekende partij niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In het licht van deze beoordeling werd hetzelfde onderzoek gevoerd als thans dient gevoerd te worden in het kader van artikel 3 EVRM.

Indien de verzoekende partij meent dat artikel 3 EVRM is geschonden dient zij op precieze wijze aan te tonen dat er elementen voorhanden zijn die in die richting wijzen en mag van haar verwacht worden dat

zij nauwkeurig aanduidt welke nieuwe gegevens er bestaan die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie die maken dat de voorgaande beoordelingen achterhaald zijn.

Waar de verzoekende partij tevergeefs verwijst naar “een” arrest van de Raad van 30 juli 2013 en dit deels citeert dient elke zaak op zijn individuele merites beoordeeld te worden.

Er wordt vooreerst vastgesteld dat de verzoekende partij uitvoerig naar bronnen verwijst en citeert die algemeen van aard zijn en wijzen op geweld in Afghanistan of in Kaboel, maar dat de verzoekende partij bijzonder karig is in het geven van aanwijzingen betreffende de situatie in *provincie Kapisa, district Kohistan*, waar zij afkomstig zou van zijn. Persoonlijke elementen ontbreken in haar discours. *In casu* kan er verwacht worden dat zij meer concrete, op haar eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, hetgeen zij evenwel nalaat te doen. Er mag van de verzoekende partij verwacht worden in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dat, nu een vrij recent arrest van de Raad zich uitvoerig uitsprak over de veiligheid van de regio waarvan de verzoekende partij afkomstig is, deze in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus als veilig beoordeelde, zij op nauwkeurige wijze in het kader van een zaak behandeld in uiterst dringende noodzakelijkheid zij de paragrafen aanhaalt van de rapporten die zij citeert, waaruit zou moeten blijken dat *in casu* Kohistan geëvolueerd is van een relatief veilig gebied naar een onveilig gebied waar het geweld dermate ernstig is en veralgemeend dat er een risico ontstaat in de zin van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een reisadvies van het ministerie van Buitenlandse zaken te Frankrijk, is dit irrelevant daar het niet slaat op de concrete situatie van de verzoekende partij, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Verzoekende partij verwijst naar het ANSO rapport pagina's 9 en 10 waarin zou gesteld zijn dat er een stijging is van de activiteit van de Armed Opposition Groups sedert december 2011 en waar de groei van incidenten te Kaboel wordt gesignaleerd. De Raad merkt op dat de verzoekende partij blijkbaar vergeet pagina 10 van dit rapport volledig te lezen. Uit de tabel weergegeven op pagina 10 van dit rapport blijkt dat anno 2011 er in de provincie Kapisa, waar de verzoekende partij van afkomstig is er 19 incidenten vermeld staan en anno 2013 er sprake is van 23 incidenten en dat deze provincie in vergelijking met andere regio's als provincie is weergegeven met betrekkelijk laag aantal incidenten.

Verzoekende partij verwijst naar de situatie in Kaboel en naar rechtspraak van het EHRM, doch de Raad wijst op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Husseini v. Zweden*, 13 oktober 2011, nr. 10611/09) waarin het EHRM overweegt dat er geen indicaties zijn dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat de terugkeer van personen naar Afghanistan automatisch in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. De verzoekende partij meent dat haar eventuele terugkeer naar Kaboel in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en voegt artikelen toe om haar standpunt kracht bij te zetten. De Raad verwijst evenwel naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk (EHRM, J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk, 20 december 2011) waarbij het EHRM zijn rechtspraak herhaalt dat: *“the mere possibility of ill-treatment on account of an unsettled situation in the receiving country does not in itself give rise to a breach of Article 3 (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, cited above, § 111, and Saadi v. Italy, cited above, § 131) and that, where the sources available to it describe a general situation, an applicant’s specific allegations in a particular case require corroboration by other evidence (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey, cited above, § 73; and Saadi v. Italy, cited above, § 131). The Court has never excluded the possibility that a general situation of violence in a country of destination will be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention. Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see NA. v. the United Kingdom, no. 25904/07, § 115, 17 July 2008).” (§§ 54).* Hieruit blijkt dus dat enkel in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij een reëel risico op onmenselijke behandeling bestaat louter door het feit dat een individu wordt blootgesteld aan dit geweld bij terugkeer, het Hof een schending van artikel 3 EVRM aanvaardt. Het Hof vervolgt dan dat: *“there are no indications that the general situation of violence in Afghanistan, and in particular Kabul to where the applicant would be returned, is at present of sufficient intensity to create a real risk of ill-treatment simply by virtue of his being exposed to such violence on return.”* *In casu* blijkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het stellen dat de situatie in Kaboel ernstig verslechterd is maar gaat hiermee voorbij aan het gegeven dat hij afkomstig is uit Kohistan. Evenmin toont de verzoekende partij

aan dat in Kaboel de situatie van geweld dermate extreem en veralgemeend is, zodat *in casu* gesproken kan worden van een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer. Evenmin toont de verzoekende partij op nauwkeurige wijze aan dat sedert de laatste behandeling van de asielaanvraag de situatie in Kaboel, of in Kohistan op zodanige wijze is achteruit gegaan dat de motieven in voormeld arrest van het EHRM achterhaald zijn. Bovendien dient nog gesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij verplicht zou zijn in Kaboel te verblijven.

Wat de algemene verslechterde situatie betreft, verwijst de verzoekende partij naar “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 6 augustus 2013*” van het UNHCR, en beperkt zich tot het stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sterk verergerd is. Dergelijke algemene stelling volstaat niet om *in casu*, gelet op de afkomst van de verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM *prima facie* aan te tonen. Tevens wordt erop gewezen dat in dit rapport op pagina 18 onder punt 2 de provincie waar de verzoekende partij afkomstig van is, niet is opgesomd als zijnde behorend tot de twaalf provincies waar anno 2012 de meeste incidenten zich voordoen. Ook hier faalt de verzoekende partij in de bewijslast die minstens ten dele op haar rust.

Het gegeven dat Vluchtelingenwerk Vlaanderen een moratorium zou vragen op uitwijzingen naar Afghanistan kan niet leiden tot de vaststelling van een ernstig middel. Evenmin kan een krantenartikel voorgaande vaststellingen wijzigen.

Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij nalaat op precieze wijze te verduidelijken in welke mate de rapporten die zij aanhaalt van enige invloed zijn op haar concrete situatie en een verschillende beoordeling toelaten dan deze verricht door de asielinstanties ter gelegenheid van de beoordeling van haar eerdere asielaanvragen en in het licht van het onderzoek verricht door het EHRM in voormeld arrest. Een schending van artikel 3 EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien wordt er vastgesteld dat, in de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat er een ernstige verslechtering van de situatie ontstaan is sedert 2013 en sedert de beëindiging van haar laatste asielprocedure, niets de verzoekende partij belet –mits naleving van de wettelijke bepalingen terzake - een asielaanvraag in te dienen om de subsidiaire beschermingsstatus aan te vragen.

Ter terechtzitting hieromtrent gevraagd, stelt de raadsman van de verzoekende partij dat zij een nieuwe asielaanvraag aan het bespreken is met de verzoekende partij.

In casu stelt de Raad *prima facie* vast dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar en het citeren van rapporten in het verzoekschrift geen concrete en actuele elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugleiding naar Afghanistan een reëel gevaar loopt van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.4. Waar de verzoekende partij nog de schending van artikelen 6, 7 en 10 EVRM aanvoert omdat zij gearresteerd werd tijdens een betoging en meent dat de bestreden beslissingen de bestraffing zijn van haar deelname aan betogingen terwijl zij het recht heeft op een vrije meningsuiting, kan uit de bestreden beslissingen niet afgeleid worden dat dit feit aan de basis ligt van het nemen van de bestreden beslissing nu deze op het illegaal verblijf van de verzoekende partij wijzen en op eerder gegeven bevelen, motieven die steun vinden in het administratief dossier en niet weerlegd zijn door de verzoekende partij. Het tweede en derde middel is niet dienstig. Tevens wordt erop gewezen dat in de mate de grieven voortvloeien en betrekking hebben op de vasthouding, de Raad in toepassing van artikel 71 van de vreemdelingenwet niet bevoegd is om over deze grieven te oordelen. Evenmin is de Raad bevoegd te oordelen over al dan niet begane strafbare feiten en hun bestraffing hiervan die te maken hebben met een betoging.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM beperkt de verzoekende partij haar uiteenzetting in het vierde middel tot:

*“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen..
Er is geen enkele rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.*

Verzoeker verwijst ook naar het laatste lid van het artikel 74/11 dat oplegt dat er rekening moet gehouden worden met bepalingen met betrekking tot internationale bescherming. In casu is duidelijk geen rekening gehouden met het artikel 8 EVRM, dat internationale bescherming biedt voor het privé- en gezinsleven.

Gelet op het lang verblijf en de goede integratie van verzoeker is er sprake van een inmenging in zijn privéleven. (...)."

De verzoekende partij geeft geen concrete elementen aan betreffende haar gezinsleven en haar goede integratie. Het louter verwijzen naar een aantal internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissingen maakt geen ontvankelijk middel uit (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618), wat *in casu* ontbreekt. Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

4.3.3. Verzoekende partij voert geen verdedigbare grief aan.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. Verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat zij ernstige middelen heeft aangevoerd en dat de bestreden beslissingen tot gevolg zal hebben dat bij terugkeer er een blootstelling is aan schendingen van artikel 3 EVRM, gelet op de actuele slechte veiligheidssituatie in Afghanistan. Daarnaast kan elk redelijk denkend mens inzien dat een reisverbod van drie jaren een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt.

4.4.2.2. De redenering van de verzoekende partij kan *in casu* niet gevolgd worden. Hoger werd aangetoond dat de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk heeft gemaakt zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van dat middel, waar de waarde van reisadviezen van ministeries werd onderzocht.

In de mate dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst op het aantal intern verplaatste vluchtelingen en verwijst naar een rapport van International Displaced Monitoring Center, maakt de verzoekende partij op generlei wijze duidelijk hoe dit rapport van toepassing is op haar persoonlijke situatie nu zij afkomstig is van Kohistan

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde om de toekenning van een schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te aanvaarden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij gedeeltelijk haar middelen herneemt maar geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel afzonderlijk aantoonde terwijl een evident nadeel niet kan worden vastgesteld bij gebreke aan het aanbrengen van persoonlijke elementen die een mogelijke verwijdering van de verzoekende partij als gevolg zou hebben. Een loutere herhaling van de middelen volstaat niet om een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoekende partij een schending van voornoemd artikel *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Voorts wordt er vastgesteld dat met betrekking tot de tweede bestreden beslissing geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangehaald.

Verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

4.4.2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. BEELEN